

MARITA KORPILINNA

Kaisa Kottaraisen Fabergé-munat

Kuvitus: Anna Korpilinna

KAISA KOTTARAISEN FABERGÉ-MUNAT

© 2020 Marita Korpilinna

Kuvitus: © 2020 Anna Korpilinna

Taitto: Armi Wallenius

Kannen suunnittelu: Anna-Stiina Korhonen

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528042617

Marita Korpilinna

KAISA KOTTARAISEN FABERGÉ-MUNAT

Kuvittanut Anna Korpilinna

Luku 1

HEVONLINNAN UUSI PORMESTARI

Kauniissa ja idyllisessä Hevonlinnan pikkukaupungissa juhlittiin railakkaasti, sillä Heikki Hepovirta oli valittu kaupungin uudeksi pormestariksi. Asukkaille tarjottiin makkaraa ja mehua ja täysikäiset saivat vielä pullon siideriä. Karnevaalitunnelma kohosi ylimmilleen, kesäpäivä oli kaunis, siideri virtasi, ja uutta pormestaria keuhuttiin.

Heikki Hepovirta vilkutteli laiskasti kaviollaan virka-asuntonsa parvekkeelta. Mikä oli vilkutellessa, vihdoinkin hänellä oli asema, jonka hän ansaitsi. Varoja oli vaalikampanjaan toki palanut roimasti, siinä olivat menneet omat ja varsinkin vieraat, mutta tässä sitä nyt oltiin Hevonlinnan pormestarina. Hepovirta oli tehnyt rutkasti työtä päästäkseen tälle pallille. Tai työtä ja työtä, joku voisi kutsua sitä vedätykseksi.

Hevonen virnisti häijyysti, kunnes muisti olevansa kaupunkilaisten katseiden kohteena, vaihtoi lennossa hurmaavan hymyn turvalleen ja heilautti taas suopeasti kaviotaan Hevonlinnan hurraaville asukkaille.

Nuorena Heikki Hepovirta oli asunut Ruotsissa, Tukholmassa, ja varsinkin Slussenin nurkilla hänet tunnettiin hyvin. Silloin hänen nimensä oli ollut Henrik "Kovakavio" Hästström. Maa oli kuitenkin alkanut polttaa kavioiden alla, ja lopulta Henrik oli katsonut parhaimmaksi livistää Suomeen, isoisänsä synnyinmaahan. Isoisä oli kuulemma ollut työteliäs ja rehellinen, oman yhteisönsä arvostama työhevonen. Vaarin sinänsä kunnioitettavilla ominaisuuksilla ei suku ollut kuitenkaan päässyt rikastumaan.

Henrikin isä oli isoisän lailla ollut ahkera ja tunnollinen työhevonen, joka älysi ankeina aikoina muuttaa perheineen työn perässä Ruotsiin. Vuosien mittaan viina kuitenkin vei hyvän hevosen, niin kuin monen muunkin

niihin aikoihin, eikä Henrikin perään kukaan ehtinyt katsoa, kun äitikin oli aina työssä toisten talleja siivoamassa. Henrik päätti jo nuorena varsana, ettei hänen oma elämänsä kuluisi raatamisen parissa. Jotain paljon suu-
rempaa ja parempaa täytyi olla olemassa häntä varten.

Varsavuosien ja pikku koltosten jälkeen Henrik aloitti isommat konnan-
työt eikä siltä tieltä ollut paluuta, helppoa rahaa oli vaikeaa vastustaa. Henrik ujuttautui luontevasti mitä erilaisimpiin seurapiireihin, siitä pitivät
huolen kotona, välillä raipankin avulla, opitut käytöstavat. Mutta aina ei
rosvoilu ja rahan lainailu onnistunut paremmissakaan piireissä, ja velkojat
tuppasivat hermostumaan Henrikiin saataviaan odotellessaan.

Niinpä Henrik vaihtoi ensin kotimaata ja sitten nimeä, jossa riittikin
pohtimista: olisiko se Hevonvirta, Virtahepo vai jokin muu. Lopulta
Hepovirta tuntui parhaimmalta, siihen vielä etunimeksi Heikki,
ja Suomen valloitus saattoi alkaa.

– Morjens, mitä vanha ketku? Kuis pyyhkii? kaljankarhea ääni kähisi
huoneen nurkasta, kun pormestari tuli parvekkeelta sisään ja oli istahta-
maisillaan upottavaan nojatuoliinsa tyytyväisyydestä huokaisten.

– Älä helkkarissa säikyttele! Eikö sinun pitänyt olla lusimassa? Hepovir-
ta kysyi säikähdyksestä toivuttuaan.

– Piti piti ja lusinkin. Mutta niin se vain aika rientää, sanoi vankilan pas-
torikin elinkautisvangille ensimmäisen viikon jälkeen. Sulla näyttää me-
nevän kivasti, oikein kaupunginjohtaja ja kaikki. Ei sulla sattuisi olemaan
vanhalle frendille duunia?

Hepovirta katseli miettiväisenä vanhaa ystäväänsä vuosien takaa. Siinä se
retkotti nojatuolissa takakaviot heitettyinä jalopuiselle pöydälle. Aasi oli
kovasti vanhentunut, mutta ihmekö tuo, muulin elämä verottaa. Heikki
ajatteli tuokion. Ehkä Asmosta saisi salonkikelpoisen, jos laittaisi oikein
stailaajat asialle. Aasista saattaisi olla vielä hyötyä, Asmo oli aina ollut

kaikkien kaveri ja siten kätevä tietolähde.

- Pormestari, jos ihan tarkkoja ollaan. En ole päässyt ilmaiseksi asemaani, joten vähän kunnioitusta, kiitos. Mutta kun kerran kyselit töitä, niin saattaisi minulla jotakin olla.
- No mut fantsuu hei, arvasin, ettet petä vanhaa ystävää. Vähän förskottia tarttis kyllä saada, on hynä päässyt loppumaan. Käyn vain pubissa heittämässä pari pitkää ja tulen sitten takaisin.
- Tuossa on pari kymppiä, enempää ei tipu tässä vaiheessa. Haluan, että olet kunnossa myöhemmin.
- Totta kai, pomo, ainahan mä oon kondiksessa, hyvässä tai huonosessa, hehe. Muistatko, oltiin kerran bestikset. Aasi pyyhkäisi silmiään äkillisen liikutuksen vallassa.
- Tietenkin, tietenkin. Menehän nyt, minulla on paljon ajateltavaa.

Asmo Asikaisen mentyä pormestari ryhtyi keräämään ajatuksiaan.

Hevonlinnan pormestarin virka-asunnon yhteyteen oli rakennettu tavalista komeampi rantasauna, jossa pidettiin tärkeitä kokouksia ja illanistujaisia. Ensi töikseen hänen pitäisi pyytää pankinjohtaja luokseen saunomaan. Niin, ja tietenkin poliisin edustaja. Ajatus hirvitti Hepovirtaa, mutta vaikuttaisi oudolta, jollei pormestari olisi virkavallan kanssa hyvissä väleissä tai edes tekemisissä. Täytyi olla verkostoa, jos aikoi pärjätä. Ja seuraavat vaalitkin olisivat taas edessä, niitä pitäisi alkaa jo pohjustaa.

Sihteerithän tietävät kaiken. Kuka hänen sihteerinsä olikaan? Heikki Hepovirta kurkkasi työhuoneestaan etuhuoneeseen. Ketään ei näkynyt. Eipä tietenkään, tuskin elämän kuluttama aasi muuten olisi voinut noin vain saapastella sisään häntä säikyttelemään.

Samassa etuhuoneen ovi kävi ja sisään astui tarmokkaan näköinen saukkorouva. Hän silmäili lasiensa yli tutkivasti tulevaa esimiestään ja tervehti.

– Hyvää päivää, herra pormestari. Onnittelen valintanne johdosta. Meistä tulee työtoverit, jos siis pidätte minut vielä tässä virassa.

– Hyvää päivää, rouva...

– Salonen, Selina Salonen.

– Rouva Salonen. Heikki Hepovirta. Tietenkin pidän teidät täällä, jos itse niin haluatte. Olettehan minulle, uudelle pormestarille, korvaamaton apu. Eivätkö sihteerit aina ole korvaamattomia. En suoraan sanottuna tiedä vielä mistään mitään.

– Hautausmaa on täynnä korvaamattomia sihteereitä ja muita ammattiryhmiä, herra pormestari. Opastan teitä, missä pystyn ja asiat hoidamme tilanteen mukaan.

– Loistavaa, rouva Salonen. Kuulkaa, kohta tänne tulee muuan ystäväni, jonka olen luvannut palkata joihinkin pieniin tehtäviin. Vanha koulukaveri menneiltä ajoilta. On elämässään hairahtunut hiukan rötöstelemään, mutta täytyyhän ystävää auttaa, vai mitä? Yhteisvastuuta, näet. Voisitteko varata hänelle parturin, stailaajan tai jotain, mitä nyt tarvitaan, etteivät kanssaeläjät alkaisi päälle sylkemään.

– Kyllä, herra pormestari.

Heikki Hepovirta kääntyi ja meni huoneeseensa. Hän ei nähnyt, kuinka saukkorouva jäi katsomaan pitkään hänen jälkeensä.

Voiko tavallinen pikkukaupungin kottarainen omistaa Fabergé-munia? Kyllä voi, jos isoäiti on sattunut olemaan töissä Venäjän hovissa, ja jättänyt tsaarittarelta lahjaksi saamansa munat perinnöksi.

Entä voiko hevosen valita pormestariksi?
Kyllä vain, Hevonlinnassa se on mahdollista.
Aina ei tosin voi etukäteen tietää, mitä valinta tuo tullessaan.

Kun Kaisa Kottaraisen kallisarvoiset Fabergé-munat katoavat, herää kysymys, itääkö Hevonlinnan idyllissä rikoksen siemen?
Yksi ja toinen haluaa Kaisan Fabergé-munien omistajaksi, hyvällä, pahalla tai rahalla. Tarjokkaita riittää, muiden muassa kauhistuttava Pietarin myyrämafia.

Hevonlinnasta Berliinin munanäyttelyn kautta Pietariin käy Fabergé-munien tie. Kaisan kanssa munajahtiin lähtee muuan salaperäinen kärppäkreivi. Löytyvätkö munat?

Kaikenkarvaiset eläinmaailman edustajat pitävät huolen siitä, ettei lukijan aika tule pitkäksi, jännitystä ja nopeita käänteitä riittää kirjan alusta loppuun saakka.

9 789528 042617